

hvert fald nogle steder er til at få tilpasset et høreapparat.

Det er rigtigt, at vi i nogle år har måttet slås med lange ventelister til de audiologiske afdelinger på hospitalerne, som indtil for et år siden alene var dem, der kunne tilpasse høreapparater, og det hænger sammen med, at stadig flere borgere bliver henvist til disse afdelinger, fordi de har behov for et høreapparat.

Så når vi har det problem i dag, er det altså ikke, fordi der har bredt sig en almindelig slendrian på de audiologiske afdelinger, men simpelt hen, fordi flere borgere bliver henvist til de audiologiske afdelinger. Men det er selvfølgelig under alle omstændigheder et problem, og det var baggrunden for, at vi sidste år lavede en lovændring, der gav de audiologiske afdelinger på sygehusene lov til at indgå overenskomster med de privatpraktiserende audiologer. Dem er der godt nok ikke så mange af, men vi sagde altså: Jamen lad os prøve at se, hvilke muligheder der er dér, og hvordan dét kan afhjælpe det problem.

I mellemtiden har der så været forskellige begivenheder, der har gjort, at det er gået lidt trægt med at komme i gang med at bruge den lovændring, bl.a. amtsrådsvalget, idet de nye amtsråd, som skal give nogle retningslinjer, skal køres ind. Men de undersøgelser, vi har lavet, viser, at amterne sådan set nu er i gang med at indgå overenskomster med de få privatpraktiserende audiologer, der immervæk er.

Men der er stadig væk ventelister, og ventelisterne er også meget forskellige: ned til nogle få uger i hovedstadsområdet og op til 17 måneder i Viborg, og det er så baggrunden for forslaget fra Fremskridtspartiet.

Forslaget går ud på, at amterne skal give et kontanttilskud til anskaffelse af høreapparater til hørehæmmede på grundlag af enten offentligt ansatte eller privatpraktiserende audiologers undersøgelse og tilpasning, uanset om det er privatpraktiserende audiologer, der har overenskomst med amtet, eller ej.

Og forslaget er så at sige udtryk for, at man siger: Nu vil vi ikke vente længere på, at amterne får indgået overenskomster med audiologerne, så vi må give grønt lys for, at borgerne selv kan sørge for at få tilpasset høreapparater, og så må de altså få et bestemt beløb i hånden til at dække i hvert fald en del af udgifterne til de høreapparater.

Jeg er enig i, at der er brug for fortsat at følge det her område meget tæt, og jeg er også enig i,

at der kan blive brug for at lave en lovændring, hvis ikke amterne for alvor bruger de audiologer, der er. Men det har vi altså ikke nogen sikkerhed for endnu, da den nye lovændring immervæk kun har virket i et år og det altså har været afbrudt af et amtsrådsvalg osv., sådan som jeg prøvede at beskrive det.

Så det er den ene grund til, at regeringen afviser forslaget her. Men den anden grund er, at det altså også er et brud på det meget grundlæggende princip for hjælp til hørehæmmede, at de får et gratis høreapparat, altså får betalt, hvad det koster.

Jeg siger ikke, at vi uden videre skal holde fast i det princip, men det er altså en lidt større ting at lave om på, og det vil være noget, som både producenterne og ikke mindst de hørehæmmede og deres organisationer selv er meget kraftige modstandere af.

Så derfor mener jeg, at det kræver et noget mere grundigt forarbejde end blot det at vedtage forslaget her at foretage den principielle ændring at sige, at nu skal der altså være brugerbetaling, og at lade det være op til en bredere kreds at bestemme, hvem der skal have et høreapparat. Og der er jo også hele spørgsmålet om, hvor stort det tilskud skulle være.

Og hvem er det egentlig, der så vil være berettiget til at tilpasse høreapparatet? Det er jo ikke sådan, at audiologi er et selvstændigt speciale, som man af forslaget kunne foranlediges til at tro. Så vidt jeg har forstået, er der en lidt løs definition af, hvad en audiolog er, og den er, at man er audiolog, når man har arbejdet nogle år på en audiologisk afdeling.

Det siger jo også lidt om problemet på det her område, at det ligger og svinger mellem Sundhedsministeriets og Socialministeriets ansvarsområde. Og det siger jeg ikke for at skubbe ansvaret fra mig, men det er altså klart, at med hensyn til hele den lægelige side af det ville det jo være uansvarligt, hvis det uden videre var sådan, at vi som socialpolitikere gik ind og traf nogle afgørelser dér.

Men jeg er selvfølgelig enig i, at de lange ventetider er et problem, og det var også grunden til, at jeg, efter at folketingsvalget i marts måned var overstået, satte mig sammen med sundhedsministeren og undervisningsministeren og Amtsrådsforeningen med det formål at komme med forskellige modeller og løsningsforslag. Og det er også på baggrund af arbejdet i den gruppe, der nu er indsamlet en oversigt over ventetiderne, og det er den gruppe, der